

IVANA KULHÁNKOVÁ

Spermie v kelímku

MOJE CESTA K VYSNĚNÉMU DÍTĚTI

 C PRESS

Spermie v kelímku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivana Kulhánková

Spermie v kelímku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Ivana Kulhánková

Spermie v kelímku

CPress
Brno 2020

Tato kniha je věnována ženám,
které bojují s tím mít děti přirozenou
cestou, a jejich partnerům, kteří
jsou jim oporou. Skromnost stranou.
Jste skvělí, stejně jako jsme byli
já a můj muž.

Obsah

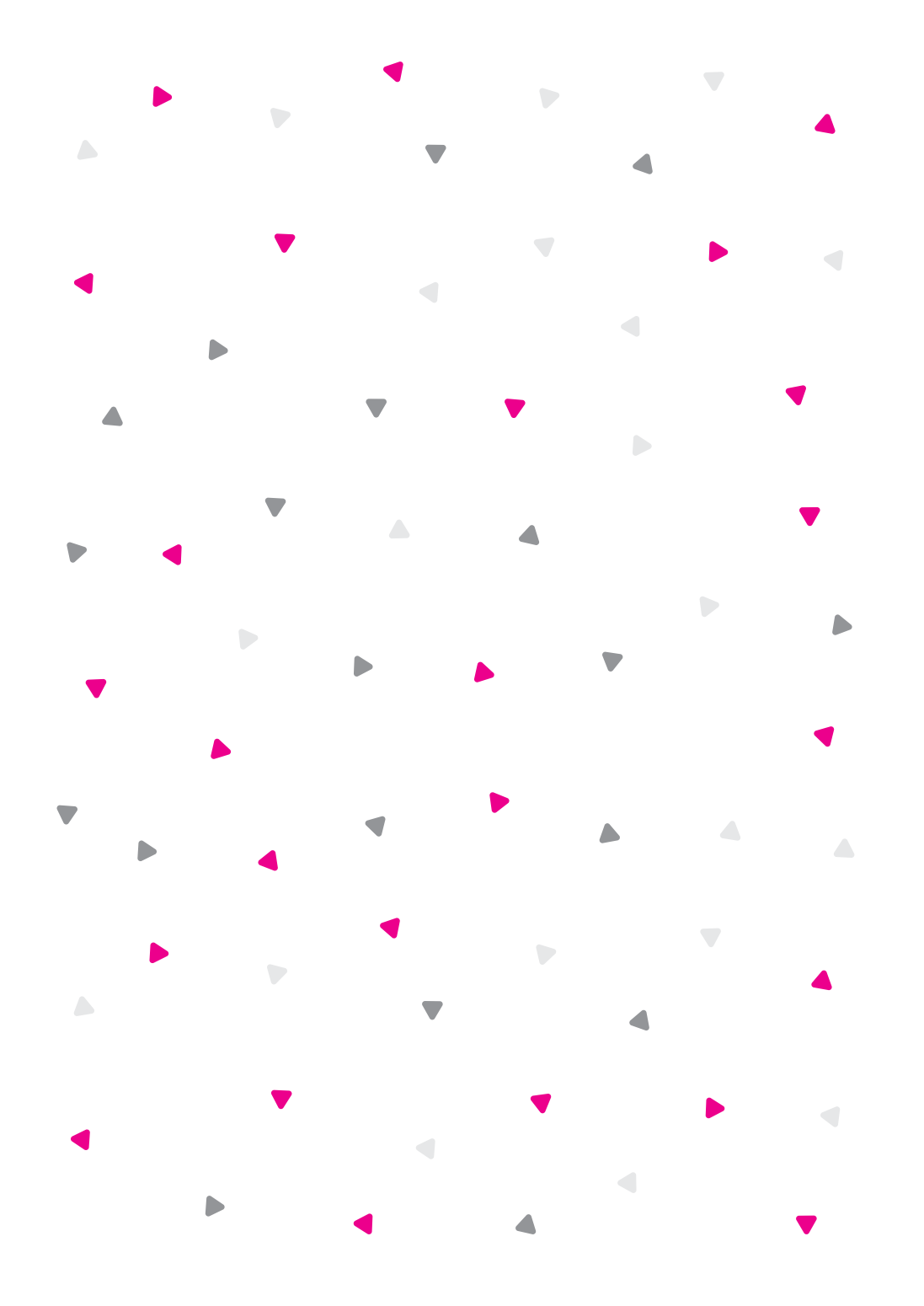
Předmluva	7
Tak kdy?	9
„Zase jsi to dostala?“	21
Chlapi, klobouk dolů	29
Těhotný kámošky	35
Rady nad zlato	45
Reprodukční centrum	53
Jsem oplodněná?	65
Jsem oplodněná II.	73
Horská dráha	83
Prázdná	93
Začarovanej kruh	103
Drahej špás	111
Došly náboje	125
Pan S.	133
Superheroes	141
Dvě čárky	145
Mrs. Happiness	153
Smysl	165
Poděkování	173
O autorce	175

Předmluva

Jeden sympatickej kluk potkal jednou v baru sympatickou holku. Po pár panácích se odebrali k němu domů, aby si to rozdali. Praskla jim guma a dívka otěhotněla. Vzali se, teď mají zdravé dítě a jsou (zatím) šťastní. A ne, ta dívka nejsem já. Ale podobnej pár se ve vašem okolí určitě nachází. Třeba mně by při styku mohl prasknout kondom tisíckrát, mohli by na mě (do mě) vylít litry spermatu, a stejně bych se do jinýho stavu nedostala. Jsem spíš jedna z těch, která se začala ve 28 letech snažit a zjistila, že jí to nepůjde jen tak lehce.

Každý měsíc se těšíte, že už to nedostanete. Ve filmech neustále vidíte nervózní ženský na záchodech, jak žmoulaj počuranej těhotenskéj test a pak chtějí skočit z terasy, když zjistí, že jsou v tom. Krávy. Přijde vám, že je celej svět těhotnej a spiknul se proti vám. Kde je doba našich rodičů, kteří se museli skoro všichni brát kvůli neplánovanému embryu v bříše? To je teda spíš řečnická otázka, ta doba totiž skončila v devadesátkách. Začátkem nového milénia jsme naštěstí přišli o Backstreet Boys, ale bohužel i o oplodňovací schopnost. To fakt jako nemůžu mít děti? Tak jsem se sama sebe ptala někdy kolem roku 2016. Mám si počítat plodný dny? Máme jít na reprodukční kliniku? Mám poslat svýho muže někam na vyšetření spermatu? Tohle všechno se mi honilo hlavou. A teď se to po těch letech honí knihou.

Chci na papír hodit svůj příběh. Není až tak dramatickej, ale někomu určitě může pomoci. Každý z vás zná nějaký pár, kterej se snaží o dítě a moc mu to nejde, no ne? Je to vaše sestřenice s manželem? Kámoška ze základky s přítelem? Někdo takovej ve vašem okolí určitě je. A pro toho sepisuju tuhle story. Pojdme na začátek.

Tak kdy?

)

KAPITOLA PRVNÍ

Tak kdy bude miminko?

Nikdy! Vy netaktní idioti!

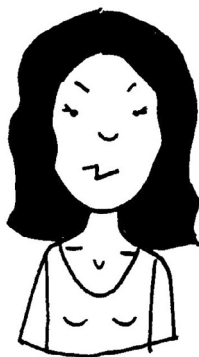
Tak takhle jsem nikdy nikomu neodpověděla, ale klidně jsem mohla, nebo spíš chtěla. Moje okolí pojalo před lety podezření, že už bychom s manželem měli mít rodinu. Začalo se tedy velmi přímo vyptávat na záležitost, která je jednou z těch nejintimnějších – zplodění dítěte. Ta otázka se na první pohled nezdá tak rýpavá a zlá, dokud se vám na ni zkrátka nezačne těžko odpovídat. Ta otázka ve mně vzbuzovala vztek i lítost zároveň. Ta otázka byla jako šíp do srdce. Ne, to to zbytečně okecávám. Ta otázka byla fakt debilní. A pokládali ji svého času téměř všichni.

Byl rok 2016 a my se rozhodli, že se ještě před svatbou začneme snažit o dítě. Nějak jsem tušila, že to nebude hned. Vlastně se mi vždycky zdálo divný, že ze sexu může žena otěhotnět (nedělám si srandu). Neuměla jsem si zkrátka představit, že bude stačit si jen vrznout. A taky že nestačilo. Pamatuju si každou zbytečnou periodu, která chodila pravidelně jako švýcarský hodinky. Jenže málokdo přece otěhotní hned. Jednou ty krámy prostě nedostanu a pak se bude slaviit! Hm, to moje „jednou“ trvalo věčnost. A párkrát se slavilo i nadarmo.

Během tohoto období se mě na naši budoucí, zatím neexistující ratolest vyptaly opravdu stovky lidí. Nejužší rodina, vzdálená rodina, vzdálení kamarádi,

KDY UŽ PŘIJDETE
S KOČÁRKEM ?

DESET DEKA
DEBRECÍNKY,
TY DŮRO!

známí, sousedi, kolegové, pošťačka nebo třeba paní prodavačka v masně na Smíchově: „Kdy už konečně přijedete s kočárkem?“ *Dej mi deset deka debrecínky a přestaň se mě vyptávat na osobní život, ty důro.* No, tak tohle jsem jí neřekla.

Ano, ptali se naprosto cizí lidé, ale ptali se i ti, kteří věděli přímo od nás, že už se „snažíme“. (Teď už vím taky, že jsem neměla nikomu říkat, že na rodině pracujeme. Tázající to lákalo o to víc.) Důležitý je podotknout, že do kategorie méně důvtipných (jak můj kamarád říká debilním lidem) nezahrnuju naše babičky a dědečky. Ti mají právo těšit se na pravnoučata a jejich generace je nastavená tak nějak jinak. I mezi nimi se ovšem najdou zářné příklady, které reagují taktně,

téma otevírají, až když o něm mluví vnuci či vnučky, a nejsou rýpaví. Tímto zdravím své babičky a dědečky. Jste ti nejtaktnější senioři, co znám. A nejlíp tančíte polku.

Jak tedy odpovědět na: „Tak kdy bude miminko? Už na něm pracujete?“

Přece těm lidem nezačnete vyprávět o své hormonální nerovnováze nebo nešikovnosti spermií svého muže, i když by bylo docela zábavný koukat pak na ty obličej. Nezačnete jim ani nadávat, i když to by taky bylo skvělý: „Nejde to, ty netaktní krávo! Souložíme bez antikoncepce neustále už skoro dva roky a zkrátka je to jen super sex, ale větší pravděpodobnost je ta, že by u toho někdo třetí byl, než že by někdo třetí vzniknul.“

Já vždycky odpovídala upřímně tak, abych se nemusela stydět sama před sebou a zároveň nedostávala do rozpaků své blízké, kteří se možná jen snaží vést *small talk*. Vlastně ale nevědí, že zavádějí *deep hell talk*. Došlo vám někdy, že se ti vyptávači prakticky ptají na to, jestli doma souložíte? Mám tu otázku ve stejný kategorii. Úplně vidím tu paní ze smíchovský masny, jak je zvědavá: „A kolikrát tejdne si to se svým starým rozdáváte, slečinko?“ Tyhle babky jsou vůbec nejlepší. Jsou to přesně ty samý, co když se vám narodí dítě a vy s ním stojíte ve frontě na poště, se na něj sápu, mají zaraženou hlavu v kočárku a vy se modlíte, aby jim nevypadla zubní protéza. Tak

tadyty zvědavky jsou horší ještě před tím, než vůbec otěhotníte.

Často slýchávám, že na zvědavé dotazy ohledně neexistujícího těhotenství je nejlepší mlčet. Mlčení je sice pěkný, ale žádnou osvětu tím rozhodně nevytvoříme. Já bych za nás všechny potřebovala, aby hlupáci, kteří se na to často ptají, eliminovali své dotazy na minimum. Nejlepší obrana je dle mého názoru přiznání. „Nemůžeme zatím mít děti. Budeme muset podstoupit umělé oplodnění. Je před námi dlouhá cesta.“ Takhle jsem tenkrát reagovala. Recipient v tu chvíli sice kouká jako opařenej, protože si uvědomí, jak moc intimně do konverzace zabrousil, zároveň ho ale nijak neurážíte, a můžete tedy mít čisté svědomí.

A dlouhá cesta před námi opravdu byla. Neptejte se, prosím, párů na to, kdy už budou mít dítě. Jinak vám jednou dají pravou českou facku. A jestli jste to zrovna vy, co jste se mě tenkrát na dítě zeptali, buďte rádi, že jsem se nerozbrečela nebo na vás nezačala rvát. Haha. Věc se má totiž tak, že páry děti mají, až když je chtějí mít nebo až když je můžou mít. Nic mezi tím neexistuje. Pokračujte, jestli chcete číst story jedný neplodný hysterky.

Když mi bylo asi pětadvacet, smála jsem se ženským, který si počítají plodný dny. Když jsem to někde

zaslechla, vždycky jsem se tomu podívovala. Samozřejmě do té doby, než jsem si do iPhoneu stáhla aplikaci s názvem *Ovulation Calculator*. Mimochodem těch appek na tohle téma je nespočet. Škoda, že neexistuje nějaká, která by zdravou ovulaci i vytvořila. *To je konec*, říkala jsem si. Budu nutit svého manžela, aby se mnou souložil v předem naplánovanéj čas. Chtěla jsem nad tou mizérií vyvrát a nechtěla jsem ho do toho zatím zatahovat. Řekněme tedy, že jsme sexuálně žili stejně jako před tím, ale o svých plodných dnech jsem věděla jen já. No a když mi aplikace ukázala plodný den a k nějakýmu tulu se neschylovalo, jednoduše jsem muže svedla. Zní to skoro jako zápletka z nějakýho thrilleru z roku 95, kde hlavní ženskou postavu hraje Demi Moore, ale já jsem se špatně necítila. Jediný, co jsem svému muži dopřávala, byl sex. Píšu to zejména proto, že spoustu párů se diví, že nemůžou otěhotnět, ale vrznou si šestkrát za rok. Tak to je málo, lidi! Když na to období vzpomínám, dochází mi, že jsem žádnou aplikaci ani mít nemusela. Náš sexuální život byl fakt bohatý a častý. O to víc nám začalo docházet, že něco není v pořádku. A co bylo to NĚCO? Byla chyba ve mně? V něm? Nebo v naší partnerský kombinaci? Bála jsem se, na co přijdeme, ale měli jsme nutkání začít to řešit. Tenkrát jsem poprvé šla ke gynekologovi s otázkou, jestli se mnou není něco špatně. Ještě než jsem si ale sedla na židli v ordinaci, zeptal se: „Tak kdy bude miminko? Už se nějakou dobu snažíte, vidíte?“ A to bylo poprvé a naposledy, kdy mi ta otázka od někoho nevadila.

Hrozně se mi ulevilo. Konečně se to začne hýbat. A poprvé se mě na ni zeptal někdo, kdo mý děloze alespoň trochu rozumí a zná ji. Mimochodem, o mém gynekologovi musíte vědět jednu věc: Je to tak trochu blázen. Mezi námi, mně všichni gynekologové přijdou jako blázni. Který zdravý člověk si zvolí právě tento obor, při jehož praxi uvidí denně deset až dvacet vagín?

Mám jednoho kamaráda, který se mě pravidelně (tak jednou za rok) ptá, jestli my holky opravdu necítíme nějaký vzrušení na gyndě. Že to přece musí být svým způsobem sexy. Ještě jednou a pro všechny – není. Na gynekologickém křesle je i nymfomanka jako vysušená Balaton. Vyrůstala jsem na sídlišti a v těchhle místech se moc nevyskytovaly soukromé gynekologické kliniky. Tak jsem šla s mámou na tu, kam chodila i ona. Po mámách zpravidla dědíme první podprdy, blbý nálady a taky gynekology. Těsně před první návštěvou jsem se cítila hrozně důležitě. Možná i proto, že tomu předcházelo rodinné přiznání, že potřebuju antikoncepci. Moje předurčená ordinace se nacházela ve třetím patře jednoho paneláku. A jestli znáte nějakou klasickejší panelákovou byt 3+1, tak přesně tam byla ordinace rozmístěná. Představte si čekárnu jako by v ložnici vašich, ve vašem pokojíčku znuděnou sestřičku vybírající kartičky pojištěnce, no a v obýváku doktorku. V „kuchyni“ jsem nikdy nebyla, ale asi tam měli uskladněný antikoncepční pilulky a základní medikamenty. Moje paní doktorka měla vybavení podobné tomu, co měl doktor provádějící potraty ve filmu

Pravidla moštárny. Než mě ale stihla vyšetřit, vyhrkla v momentě, kdy jsem ve svých patnácti poprvé vstoupila do dveří: „Styk byl?“ V tu chvíli jsem byla tak nervózní a překvapená z jejího poněkud hurónského přístupu, že mi jako správnému modernímu teenagerovi její slovní spojení v hlavě přecvaklo na anglické Stick Bill, a tak jsem jí upřímně odpověděla: „Já se omlouvám, ale já nevím, co to znamená.“ Začala se opravdu velmi nahlas smát (*devil's laughing*) a řekla: „No, asi to z tebe nevypáčím, děvenko, pojď si lehnout a já to zjistím sama.“ Takhle začala má pouť po gynekologických vyšetřeních. U této paní doktorky jsem setrvala asi sedm let. Neměla ultrazvuk a měla studený kovový náčiníčko, o kterém vždycky prohlašovala, že hrozně studí, ať se neleknu. Jo a má ho doted', říkala máma.

Až při stěhování jsem na doporučení své kamarádky (Alenko, děkuju!) ordinaci vyměnila. A světe div se, mají tam moderní technologie a taky trochu jiný přístup. Jen jsem opět natrefila na trochu podivínského doktora, který je velmi milý, ale až moc vypráví. Tedy přesněji řečeno chce si povídat, když je něčím ve vás. Ženy mi porozumí, když napíšu, že v okamžiku fyzického gynekologického vyšetření chcete jakoby zmizet z tohoto světa, zavřít oči a odpočítávat vteřiny. Takhle bych to asi dělala já, kdyby mi můj MUDr. zrovna nepovídal o své milence a o tom, jak s ní jezdí na jachtu a je to zkrátka hrozně vzrušující. Je to takovej ten staromládenec, který se rád chlubí mužnými historkami a taky dělá trapnofóry. Normálně bych řekla